

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **Salert a. s.**, se sídlem Náchodská 531, Poříčí, Trutnov, zastoupen Mgr. Matějem Váchou, advokátem se sídlem Újezd 450/40, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I)** Česká republika - Hasičský záchranný sbor Královéhradeckého kraje, se sídlem nábreží U Přívozu 122/4, Hradec Králové 3, **II)** Mgr. M. B., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 5. 2019, č. j. 30 A 106/2017 - 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 14. 12. 2016, č. j. SÚ/4713/2015-50, Městský úřad Vrchlabí (dále též „stavební úřad“) podle § 118 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „stavební zákon“) zamítl žádost žalobce o povolení změny stavby před jejím dokončením pro stavbu: „*Rekonstrukce a přístavba RZ Jelení louky II. etapa, č. p. 75 v Peci pod Sněžkou*“, pro kterou bylo vydáno stavební povolení dne 3. 4. 1990, č. j. VÚP.196/90.Ki (dále též „stavební povolení“).

[2] Rozhodnutí stavebního úřadu napadl žalobce odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 4. 2017, č. j. KUKHK-6529/UP/2017/Sv, zamítl.

II.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Hradci Králové (dále též „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že spor je veden o to, zda skutečně došlo k zániku budovy č. p. 75 v k. ú. Pec pod Sněžkou, jak uzavřely správní orgány, nebo zda se jedná o probíhající proces stavební činnosti, jak namítl žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2010, č. j. 5 As 40/2009 - 77. Dle krajského soudu nelze na posuzovanou věc aplikovat závěry uvedeného rozsudku, neboť byly vysloveny na základě odlišné skutkové situace a v souvislosti s řešením jiného právního problému (okamžik zahájení stavby). Žalobce pomíjí, že byl povinen provádět stavbu v souladu s vydaným stavebním povolením. Stanovené podmínky však porušil tím, že jím provedené práce nevedly ve výsledku k povolené rekonstrukci a přístavbě budovy č. p. 75, nýbrž k odstranění této stavby. Tento rozpor nelze překlenout tvrzením, že stavební činností bylo dosaženo likvidace nevyhovujících konstrukcí a materiálů. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně; dokumentace k územnímu řízení ani projektová dokumentace ke stavebnímu řízení nebyly pro posouzení dané věci relevantní. Krajský soud zdůraznil, že s ohledem na zákonné vymezení pojmů „rekonstrukce“ a „přístavba“ je zřejmé, že původní stavba č. p. 75 musela být zachována, aby mohla být předmětem stavební úpravy a přístavby. Pokud by měla být zbourána, nebylo by možné realizovat její přístavbu. Odstranění částí stavby, které měly zůstat zachovány, by bylo možné pouze na základě rozhodnutí o povolení změny stavby před jejím dokončením nebo po projednání se stavebním úřadem. Provede-li stavebník změnu stavby bez toho, aby k ní před jejím skutečným provedením získal povolení, lze ji v závislosti na její povaze a rozsahu legalizovat toliko postupem podle § 121 či § 129 stavebního zákona. S ohledem na prokázaný skutkový stav tedy nemohla být žádost žalobce o povolení změny stavby před dokončením podle § 118 stavebního zákona úspěšná. Z protokolu z místního ohledání a z fotodokumentace je zřejmé, že ze stavby domu č. p. 75 zbyla skutečně pouze část suterénu. Správní orgány nepochybily, pokud uzavřely na základě kritérií vymezených v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2003, sp. zn. 22 Cdo 2088/2001, že budova č. p. 75 právně i fakticky zanikla. To, že lze tato kritéria aplikovat i ve stavebním řízení, je zřejmé z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 7. 2015, č. j. 4 As 106/2015 - 55. Krajský soud se tak ztotožnil se žalovaným, že původní budova č. p. 75 byla odstraněna a zanikla i z hlediska stavebněprávního. Aproboval rovněž jeho závěr, že nelze žádat o změnu stavby před jejím dokončením, pokud již tato stavba neexistuje, neboť se zánikem stavby zanikají i práva založená povoleními, na základě nichž vznikla. *Obiter dictum* označil postup žalobce za účelový.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Zdůraznil, že došlo opakovaně k prodloužení doby platnosti stavebního povolení, a to až do 30. 8. 2015 s tím, že Městský úřad Pec pod Sněžkou původním rozhodnutím ze dne 6. 6. 2014, č. j. SO-116/14-Po, povolil změnu stavby „*Rekonstrukce a přístavba RZ Jelení Louky II. etapa, č. p. 75 v Peci pod Sněžkou*“ před jejím dokončením. Předchozí nedokončená stavba však byla ve špatném stavu a nebylo možné na ni navázat. Bylo tak nutné odstranit její nosné části a poškození izolací a započít stavbu odpovídající novým standardům, tedy

pokračování

změnit stavbu před jejím dokončením. Nelze uvažovat o zániku stavby za situace, kdy tato ještě nebyla dokončená a zkolaudovaná. Jedná se nadále o proces nedokončené výstavby. Změna stavby před dokončením byla projektována na platformě původní stavby, v souladu s dosavadními povoleními a orgány státní správy včetně zastupitelstva žalovaného (zřejmě myšlen Městský úřad Pec pod Sněžkou, pozn. soudu) se k ní vyjádřily kladně. Žalovaný (opět zřejmě myšlen Městský úřad Pec pod Sněžkou, pozn. soudu) rovněž povolil změnu stavby, poté však svůj postoj zcela obrátil. V dubnu 2015 provedli jeho pracovníci bez vyrozumění stěžovatele návštěvu pozemku, na němž se nachází stavba. Poté se uskutečnilo místní šetření za účelem ověření stavu stavby, avšak závěry stavebního úřadu o nenalezení stavby č. p. 75 již byly v protokolu předtištěny. Stavební úřad tak postupoval v rozporu se zásadami spravedlivého procesu. Nadto se místního šetření účastnily podjaté osoby. Vady, k nimž při místním šetření došlo, mají za následek, že z něj pořízený protokol nemůže sloužit jako podklad pro vydání zákonného rozhodnutí. Dále stěžovatel namítl nedostatky při doručování rozhodnutí o povolení změny stavby před jejím dokončením ze dne 6. 6. 2014, č. j. SO-116/14-Po, proti němuž podala odvolání osoba bez oprávnění jednat za odvolatele. Jelikož žalovaný neprovedl k této skutečnosti navržené důkazy, zatížil řízení vadou, která v konečném důsledku zkrátila stěžovatele na jeho právech. Závěrem kasační stížnosti se stěžovatel vymezil proti tomu, že krajský soud aproboval ve věci závěry rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 2088/2012. Zdůraznil, že uvedený rozsudek se týkal již zkolaudované stavby a jeho posouzení je založeno na soukromoprávním pojetí stavby, které je odlišné od veřejnoprávního (stavebněprávního) pojetí. Pro věc je naopak příléhavý rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 40/2009 - 77, který se zabývá tím, co lze považovat za proces stavební činnosti. Dle stěžovatele v rozsudku krajského soudu absentuje přesvědčivé odůvodnění, úvahy soudu nad tvrzeními stěžovatele a označenými důkazy ve vztahu k meritu věci a rovněž odůvodnění, proč nebyly provedeny navržené důkazy. Rozsudek je tak nepřezkoumatelný. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své rozhodnutí a vyjádření k žalobě a plně se ztotožnil s rozsudkem krajského soudu. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[6] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

VI.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud předesílá, že se věcně nemohl zabývat kasačními námitkami, v nichž stěžovatel poukazoval na údajné vady řízení před správními orgány, ke kterým mělo dojít při místním šetření dne 9. 6. 2016 a při doručování rozhodnutí o povolení změny stavby před jejím dokončením ze dne 6. 6. 2014, č. j. SO-116/14-Po, jakož i při posouzení, zda odvolání podala osoba oprávněná jednat za odvolatele. Tyto námitky totiž stěžovatel uplatnil poprvé až v kasační stížnosti. Podle konstantní judikatury „*ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jebož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřipustné. Ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. naproti tomu brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřihlíží*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49). Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval rovněž např. v rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. představuje zavedení koncentračního principu do řízení před Nejvyšším správním soudem. Připuštění uplatnění skutkových a právních novot v řízení před Nejvyšším správním soudem by fakticky vedlo k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno (srov. dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011 - 89). S ohledem na uvedenou judikaturu se tedy jedná o námitky nepřipustné.

[10] Stěžovatel sice výslovně uvedl, že kasační stížnost podává rovněž z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., avšak tento důvod nepřichází v posuzovaném případě pojmově vůbec v úvahu. Podle uvedeného ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení*. Krajský soud nicméně stěžovatelem podanou žalobu neodmítl ani řízení o ní nezastavil. Tuto naopak věcně projednal a rozhodl o ní v záhlaví uvedeným rozsudkem, jímž žalobu zamítl. Nejvyšší správní soud pro úplnost připomíná, že subsumpce stížních důvodů pod zákonná ustanovení je záležitostí jeho právního hodnocení, a nejde proto o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50).

[11] Nejvyšší správní soud neshledal ani naplnění stížního důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., na nějž stěžovatel bez jakékoliv bližší specifikace rovněž odkázal. Přitom platí, že pokud by rozsudek krajského soudu skutečně trpěl vadou nepřezkoumatelnosti, musel by k ní Nejvyšší správní soud přihlídnout z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). K tomuto postupu nicméně neshledal žádný důvod. Rozsudek krajského soudu splňuje požadavky ustálené judikatury kladené na odůvodnění soudních rozhodnutí (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52 a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76). Argumentace obsažená v napadeném rozsudku tvoří koherentní celek, ze kterého je zcela zřejmé, jaké úvahy a důvody vedly krajský soud k učiněným závěrům. Z odůvodnění rozsudku je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Krajský soud srozumitelně vysvětlil, proč nepovažuje závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 40/2009 - 77 aplikovatelné na nyní posuzovaný

pokračování

případ a z jakých důvodů se naopak přiklonil k názoru správních orgánů, že okamžik zániku stavby je nutno hodnotit optikou kritérií stanovených judikaturou Nejvyššího soudu. Na základě těchto východisek pak zcela v souladu s pravidly formální logiky uzavřel, že došlo-li podle kritérií stanovených Nejvyšším soudem k právnímu i faktickému zániku stavby, nemohla být žádost žalobce o povolení změny této stavby před dokončením podle § 118 stavebního zákona úspěšná.

[12] Krajský soud se nedopustil ani tvrzeného nevypořádání navržených důkazů. Stěžovatel v žalobě navrhl jako důkaz toliko listiny založené ve správním spise. Pokud však soud v řízení o žalobě ve správním soudnictví vychází z údajů a listin obsažených ve správním spisu, nejedná se o dokazování ve smyslu § 52 s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56; ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS; nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011 - 75). Nejvyšší správní soud opakovaně uvedl, že tento postup není v rozporu se zásadou, dle níž dokazování soud provádí výslovně při jednání. Při jednání o žalobě ve správním soudnictví totiž není obsah správního spisu (tj. všechny jeho součásti) považován bez dalšího za důkaz. Vyplývá to ze samotné podstaty řízení ve správním soudnictví, které je přezkumným řízením správního řízení, správní spis je obrazem a výsledkem tohoto správního řízení, dokládá skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Je možné, že žalobce učiní určitou část správního spisu spornou, o této otázce poté soud případně vede dokazování. Prostředky, kterými se snaží žalobce zpochybnit jednotlivé fragmenty správního spisu či rozhodnutí, jsou již důkazními prostředky ve smyslu § 52 s. ř. s., které musí být provedeny zásadně při jednání a účastníci musí mít možnost se k nim vyjádřit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 8/2008). V posuzované věci nicméně ani jeden z účastníků řízení nepožadoval, aby ve věci bylo nařízeno jednání. Stěžovatel se k příslušné výzvě krajského soudu (č. l. 23) vůbec nevyjádřil. Nastala tak domněnka, že udělil souhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Žalovaný výslovně sdělil, že souhlasí s tím, aby bylo rozhodnuto bez jednání (č. l. 25). V postupu krajského soudu, který vycházel ze správního spisu, proto neshledává Nejvyšší správní soud žádné procesní pochybení.

[13] Nejvyšší správní soud dále připomíná, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 - 108, nebo ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54). Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60).

[14] Předmět sporu se tak koncentruje do otázky, zda z hlediska stavebněprávních předpisů došlo k zániku stavby, u níž stěžovatel žádal podle § 118 stavebního zákona o povolení změny před jejím dokončením.

[15] Ze správního spisu vyplývá, že pro stavbu na pozemcích st. p. č. X, p. p. č. X v k. ú. P.p. S. bylo dne 3. 4. 1990 vydáno stavební povolení č. j. VÚP.196/90.Ki. Doba platnosti uvedeného stavebního povolení byla opakovaně prodlužována, naposledy do dne 30. 8. 2015. Přípisem ze dne 22. 4. 2014 požádal stěžovatel na základě přepracované projektové dokumentace o povolení změn a posunutí termínu dokončení stavby do 31. 12. 2016. Rozhodnutím Městského úřadu Pec pod Sněžkou ze dne 6. 6. 2014, č. j. SO-116/14-Po, byla povolena změna stavby „*Rekonstrukce a přístavba RZ Jelení Louky II. etapa, č. p. 75 v Peci pod Sněžkou*“ před jejím dokončením. Proti uvedenému rozhodnutí podalo Město Pec pod Sněžkou odvolání. Rozhodnutím ze dne 27. 3. 2015, č. j. 8962/UP/2015/Sv, žalovaný zrušil rozhodnutí Městského úřadu Pec pod Sněžkou ze dne 6. 6. 2014 a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný Městskému úřadu Pec pod Sněžkou vytkl, že ze správního spisu nelze zjistit, zda se ve smyslu § 118 odst. 2 stavebního zákona zabýval souladem žádosti s územním rozhodnutím nebo jiným úkonem nahrazujícím územní rozhodnutí. Především však stavební úřad nezjistil, zda v tomto konkrétním případě „původní stavba č. p. 75“ nezanikla, jak je naznačeno v listinách založených ve spise (podání RNDr. P. K., krajinného ekologa ze dne 30. 7. 2014, sdělení Správy Krkonošského národního parku ze dne 4. 8. 2014 a předávací zpráva ze dne 27. 2. 2015) a zda tedy jakýkoliv stavební záměr na dotčených pozemcích vyžaduje nové umístění a nové stavební povolení či nikoliv. Žalovaný současně rozhodl o tom, že se řízení v dané věci odnímá Městskému úřadu Pec pod Sněžkou a přikazuje se Městskému úřadu Vrchlabí (nynější stavební úřad).

[16] Dne 9. 6. 2016 provedl stavební úřad místní šetření na území předmětné stavby, jehož průběh zaznamenal do protokolu č. j. SÚ/4713/2015-37. Dle protokolu bylo při místním šetření zjištěno, že se na pozemcích st. p. č. 237, p. p. č. 412/2 v k. ú. Pec pod Sněžkou nenachází stavba ani původní budova č. p. 75. Samotný pozemek je ohraničen ze strany svahu zářezem se zpevněním prefabrikovanou, zřejmě původní opěrnou zdí. Na pozemku se nachází hromada sutí navršená přibližně do výše suterénu a část suterénu se zbytky stropu. K protokolu je připojena fotodokumentace z téhož dne.

[17] Dne 14. 12. 2016 vydal stavební úřad rozhodnutí, jímž žádost stěžovatele ze dne 22. 4. 2014 o povolení změny stavby před jejím dokončením zamítl. Dospěl k závěru, že původní stavba zanikla, a proto není možné provádět její změny v podobě stavební úpravy či přístavby. Zánik stavby odůvodnil tak, že se na pozemku nalézají „*pouze zbytky stavby prvního podzemního podlaží (suterén) se zbytkem stropu avšak bez patrné dispozice podlaží a na něm torzo zalomené zdi bývalého prvního nadzemního podlaží (přízemí) viz foto ve spisu pod č. 37-obr. 1,2 a 12-20. Na jihovýchodní straně pozemku je uložena vybouraná suť pocházející pravděpodobně z bývalé budovy rekreačního zařízení čp. 75, z níž není patrné nic, tedy žádná stavba ani její část, viz foto ve spisu pod č. 37-obr. 1-13. Došlo tedy k demolici předmětné stavby včetně obvodových zdí prvního nadzemního podlaží a zbylé nalezené části stavby jsou v prvním podzemním podlaží (suterénu), což ve světle shora uvedeného judikátu nelze posoudit jinak, než že původní stavba zanikla.*“ Nepřisvědčil přitom tvrzení stěžovatele, že tento stav představuje vývojovou fázi stavby odpovídající původně vydanému stavebnímu povolení, neboť dané povolení neobsahovalo odstranění celé původní stavby č. p. 75, ale pouze rekonstrukci budovy a dvě přístavby. Odstranění částí stavby, které měly být zachovány, bylo možné pouze na základě pravomocného rozhodnutí o povolení změny stavby před jejím dokončením nebo po nařízení odstranění stavby na základě § 129 stavebního zákona. Stěžovatelem navrhovanou změnu stavby označil za novou stavbu, která vyžaduje nové

pokračování

posouzení v územním řízení a vydání nového stavebního povolení. Žalovaný se se závěry stavebního úřadu plně ztotožnil.

[18] Stěžovatel nepopírá, že v roce 2014 přistoupil k odstranění původní stavby až do stavu zachyceného v protokolu z místního šetření a na fotografiích ze dne 9. 6. 2016. Tento stav však považuje za proces stavební činnosti, která by měla být dokončena právě podle projektové dokumentace předložené k žádosti ze dne 22. 4. 2014 o povolení změny stavby před jejím dokončením. Správním orgánům a krajskému soudu vytýká v zásadě pouze to, že popsany stav hodnotily optikou soukromoprávního, nikoliv veřejnoprávního pojetí stavby.

[19] Jak ovšem vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, okamžik zániku stavby pro účely stavebněprávních předpisů se nijak neodlišuje od jeho občanskoprávního pojetí. Již v rozsudku ze dne 28. 1. 2009, č. j. 8 As 31/2007 - 165, Nejvyšší správní soud na podkladě obdobného skutkového stavu uvedl, že „*odstranění převážné většiny původní stavby až do základů a následnou realizaci nové stavby s využitím několika fragmentů stavby původní nelze hodnotit jako stavební úpravu. Tentýž názor zaujal Městský soud v Praze již v rozsudku ze dne 22. 2. 2006, čj. 9 Ca 257/2004 - 48, kde vyslovil, že při ubourání převážné většiny původní stavby a následné realizaci nové stavby s využitím zbylých částí stavby původní nelze hovořit o tom, že původní stavba byla zachována (§ 55 odst. 2 stavebního zákona); jedná se o zhotovení nové stavby, do níž byly toliko zakomponovány zachované prvky původní, jinak z valné části odstraněné stavby.*“ Podle jiného rozsudku zdejšího soudu ze dne 12. 3. 2014, č. j. 6 As 120/2013 - 41, „*[p]rávní význam úplného odstranění stavby skladu až po úroveň základů spočívá navíc i v tom, že v takovém případě se již nejedná o stavební úpravu ani přístavbu stávajícího objektu. Jde o odstranění jedné stavby a vybudování stavby nové. I tento závěr vyplývá jednoznačně z předchozí judikatury. Nejvyšší soud setrvale judikuje, že není-li již patrné dispoziční řešení prvního nadzemního podlaží (typicky při úplné destrukci jeho obvodových zdí), je nepochybné, že původní stavba zanikla (srov. rozsudek ze dne 28. května 2003 sp. zn. 22 Cdo 2088/2001 nebo rozsudek ze dne 28. února 2001 sp. zn. 20 Cdo 931/99). Pro posouzení věci není podstatné, nakolik se nová stavba skladu původní stavbě podobá a nakolik se od ní má odchylovat, neboť jak uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 31. ledna 1994 sp. zn. 3 Cdo 95/92: »Jestliže ... původní stavba byla zcela zdemolována (minimálně však do toho stadia, kdy již přestalo být patrné dispoziční řešení prvního nadzemního podlaží) a na jejím místě byla postavena nová stavba, byť i druhově shodná, nejde o ztrátu původního stavebně technického charakteru, ale o zřízení nové stavby na pozemku a na místě (původní) stavby zaniklé.*“ V neposlední řadě lze odkázat rovněž na rozsudek ze dne 7. 7. 2015, č. j. 4 As 106/2015 - 55, který zmínil již krajský soud. I tento rozsudek zřetelně dovozuje okamžik zániku stavby pro účely stavebněprávních předpisů z kritérií stanovených v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2003, sp. zn. 22 Cdo 2088/2001.

[20] Správní orgány ani krajský soud tedy nepochybily, když k závěru o právním i faktickém zániku původní stavby, jež měla být předmětem žádosti stěžovatele, dospěly na základě kritérií vymezených judikaturou Nejvyššího soudu. Samotné naplnění těchto kritérií stěžovatel nijak nerozporuje. Nejvyšší správní soud přitom nemá jakékoli pochyby o dostatečně zjištěném skutkovém stavu věci. Závěr správních orgánů a krajského soudu o tom, že původní stavba byla odstraněna a již neexistuje, je dostatečně podložen už jen na základě fotografií.

[21] Žádosti stěžovatele ze dne 22. 4. 2014 tedy nebylo možno vyhovět. Jak vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 1. 2004, č. j. 5 A 23/2000 - 45, publ. pod č. 302/2004 Sb. NSS, „[j]estliže původní stavba umístěná na určeném pozemku byla odstraněna (zanikla), je třeba k postavení nové stavby nové stavební povolení, a to i za situace, že se jedná o stavbu z hlediska jejího umístění, stavebně technických požadavků i jiných hledisek zcela shodnou se stavbou původní. Pro účely požadovaného stavebního povolení je pak nerozhodné, že původní stavba byla odstraněna v důsledku protiprávního jednání jiné osoby, než je vlastník stavby, a že k odstranění stavby došlo bez povolení příslušného stavebního úřadu (příp. jiného orgánu, který působnost stavebního úřadu vykonává).“ Citované rozhodnutí sice bylo vydáno za účinnosti zákona č. 50/1976 Sb., v něm vyjádřené obecné pravidlo, že po zániku stavby neopravňuje původní povolovací akt stavebního úřadu (stavební povolení, územní souhlas, územní rozhodnutí aj.) stavebníka k výstavbě nové (třebaže vlastnostmi obdobné) stavby na témže místě, je však plně přenositelné i na stávající právní úpravu dle stavebního zákona (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 19. 7. 2017, č. j. 2 As 333/2016 - 79).

[22] Nejvyšší správní soud neshledal v rozsudku krajského soudu ani žádné jiné vady či nezákonnosti, pro které by bylo nutno jeho rozhodnutí zrušit. Zdejší soud se s jeho hodnocením plně ztotožnil a v podrobnostech na něj odkazuje.

[23] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl dle § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[24] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[25] Výrok ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, jež byla osobě zúčastněné na řízení soudem uložena, a z důvodů hodných zvláštního zřetele může soud na návrh přiznat právo i na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení soud osobám zúčastněným na řízení neuložil splnit žádnou povinnost, přičemž nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele. Ostatně žádný takový ani neuplatnily; ani nepožadovaly přiznat náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu